

Пенчо Славейков

На моите вейки плод, плод
не един узря...

На моите вейки плод, плод не един узря –
доволно слънцето ме гря.
И моите рожби ги обраха
онез, на свят които бяха

родени само да се радват и берът
и да живеят от трудът,
роден, отгледан с чужда мъка.
Настана есен. За разлъка,

разлъка сетня пей студеният горняк,
и на живота сетний знак –
листа увяхнали – размята.
Мъгла се стели над полята.

Аз видях под слана как лятото умря...
Доволно слънцето ме гря.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова, Милена Тодорова и Мартин Митов

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958
П. П. Славейков, Съчинения. Том II. Лирика. Фигура, С. 2003.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6616>]